

Pierre Lemaitre

LOISTAVAT VUODET



Minerva

LOISTAVAT VUODET

PIERRE LEMAITRE:

Näkemiin taivaassa (2013, suom. 2014)

Alex (2011, suom. 2015)

Camille (2012, suom. 2016)

Irène (2006, suom. 2016)

Rosie (2013, suom. 2017)

Silmukka (2016, suom. 2017)

Verihäät (2009, suom. 2018)

Tulen varjot (2018, suom. 2018)

Petoksen hinta (2010, suom. 2019)

Tuhon lapset (2020, suom. 2020)

Kyykäärme (2021, suom. 2022)

Loistavat vuodet (2022, suom. 2023)

Pierre Lemaitre

LOISTAVAT VUODET

Suuri maailma -sarjan ensimmäinen osa

Ranskan kielestä suomentanut
Susanna Tuomi-Giddings


minerva
MINERVA KUSTANNUS
HELSINKI



Ouvrage traduit avec le concours du Centre national du livre.
Suomennos on saanut tukea Centre national du livreltä (CNL).

Ranskankielinen alkuperäisteos:

Le Grande Monde

© Calmann-Lévy, 2022

Suomenkielinen laitos:

© Minerva Kustannus, 2023

www.minervakustannus.fi

Minerva Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Suomennos: Susanna Tuomi-Giddings

Kannen kuvat: Shutterstock

Kansi: Justine Florio / Taittopalvelu Yliveto Oy

Graafinen suunnittelu ja taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-375-652-6

Painettu EU:ssa



Pierre Assoulinelle, ystävyydellä

Omistettu Pascalinelle

Tästä voisi kirjoittaa vaikka romaanin.
Lucien Bodard, *La Guerre d'Indochine*

Jos jokin on varmaa niin se, ettei mikään tarina koskaan pääty.
Robert Penn Warren, *Kaikki kuninkaan miehet*

I

Beirut, maaliskuu 1948

1

Kun sinä nyt kerran olet päättänyt lähteä

Vuosien mittaan perhe oli vaeltanut pitkin Avenue des Françaises erilaisissa muodostelmissa, mutta koskaan aikaisemmin kulkue ei ollut näyttänyt hautajaissaatolta. Ellei rouva Pelletier olisi ollut mitä suurimmassa määrin elävien kirjoissa, olisi voinut luulla, että häntä olisi saateltu viimeiselle leposijalleen. Hänen miehensä käveli tavaliseen tapaan kulkueen kärjessä, ja askelluksen juhlallisuutta korosti entisestään, että vaimo tuli kaukana perässä ja pysähteli kaiken aikaa luomaan poikaansa Étienneen katseita, jollaisilla kuolemansairas pyytää omaisiaan lopettamaan kärsimyksensä. Heidän takanaan kulki esikoispojan ominaisuudessa jäykän arvokkaasti Jean, alias Pullero, käsipuolessaan lyhyin askelin kipittävä pikku vaimo Geneviève. Viimeisenä tulivat François ja Hélène.

Kulkueen etunenässä saapasteleva herra Pelletier tervehti hymyillen vesimeloni- ja kurkkukauppiaita ja kohotti kättään kengänkiillottajille kuin olisi matkalla omiin kruunajaisiinsa, mikä ei ollutkaan kaukana totuudesta.

”Pelletierin perheen pyhiinvaellus” suoritettiin aina maaliskuun ensimmäisenä sunnuntaina, säällä kuin säällä. Lapset olivat tottuneet siihen pienestä pitäen. Naapurin häistä, uudenvuodenvietosta tai pääsiäislampaan syönnistä saattoi laistaa, mutta saippuatehtaan vuosipäivään kaikkien oli ehdottomasti osallistuttava. Tänä vuonna

herra Pelletier oli peräti maksanut matkaliput Pariisiin ja takaisin, jotta François sekä Jean vaimoineen pääsisivät varmasti paikalle.

Rituaali oli seuraavanlainen:

Ensimmäinen näytös. Hidas menomatka, jonka tarkoituksena oli tehdä perheen läsnäolo tiettäväksi naapureille ja tuttaville.

Toinen näytös. Kierros tehtaan tiloissa, jotka kaikki tunsivat kuin omat taskunsa.

Kolmas näytös. Paluumatka avenue des Françaises pitkin ja poikkeaminen Café des Colonneseihin aperitiiville.

Neljäs näytös. Perheillallinen.

– Tällä tavoin, sanoi François, – meidät voidaan ikävystyttää kuoliaaksi neljään otteeseen.

Tehdasvierailun jälkeisellä aperitiivilla oli kieltämättä piinallista kuunnella, kun herra Pelletier – maksettuaan ensin juomat kaikille läsnäolijoille – esitelmöi suvun vaiheista. Opettavainen tarina alkoi ensimmäisestä tunnetusta Pelletieristä (joka oli kuulemma todistetusti nähty sotamarsalkka Neyn seurassa) ja päättyi häneen itseensä, tai ”Pelletieriin ja poikaan”, joihin dynastia hänen silmissään huipentui.

Louis Pelletier oli rauhallinen mies, sitä lajia, joka ei helposti menetä malttiaan. Hänellä oli kaunismuotoinen suu, jonka kaikki lapset olivat perineet, ja sen yläpuolella pienet harmaat viikset kuin korostamassa lähes valkoista huoliteltua hiuskuontaloa, josta hän oli erittäin ylpeä. ”Kaikki suvun miehet ovat kaljuuntu-neet viimeistään nelikymppisinä!” hän muistutti ylpeänä aivan kuin tuuheat hiukset todistaisivat, että Pelletierin suku oli hänessä jalostunut huippuunsa. Hänen hartiansa olivat kapeat mutta lantio oli alkanut levitä. ”Voisin mainostaa Saint-Galmieria”, hän vitsaili joskus ja tarkoitti yläosastaan kapeita ja alaspäin leveneviä mineraalivesipulloja. Hän huokui tyyneyttä ja itsetyytyväisyyttä. Hän oli

kieltämättä menestynyt erinomaisesti. 1920-luvulla hän oli hankkinut omistukseensa vaatimattoman saippuatehtaan ja kasvattanut yhtiötä ”yhdistämällä käsityöläisperinteen laadun ja tehdastuotannon tehokkuuden”, kuten hän asian mieluusti ilmaisi. Kivenheiton päässä place des Canonsilta sijaitsevasta tehtaasta tulisi hänen mielikuvissaan vielä jonain päivänä kaupungin johtava teollisuuslaitos. Muutaman vuoden päästä Pelletierit olisivat Beirutissa samassa asemassa kuin Wendelin suku Lorrainessa, Michelinin suku Clermontissa ja Schneiderit Creusotissa. Hän oli joutunut hiukan tinkimään tavoitteistaan, mutta kehuskeli silti yhä johtavansa ”Libanonin teollisuuden lippulaivaa”, eikä kukaan tohtinut väittää vastaan. Vuosien mittaan hän oli keksinyt yhä uusia tapoja kehittää tuotteitaan, lisännyt perinteisiin saippuaresepteihin kopra-, palmu- ja puuvillaöljyä, hienosäätänyt kuivausolosuhteita, muokannut rasvahappojen käyttöä ja niin edelleen.

Pelletierin tehtaalla 1930-luku oli ollut tuottoisa, ja Louis oli hankkinut omistukseensa muita pieniä tehtaita Tripolista, Alepposta ja Damaskoksesta. Pelletierin perheen omaisuus oli todennäköisesti suurempi kuin heidän kohtalaisen vaatimattomasta elämäntyylistään olisi voinut päätellä.

Vaikka tytäryhtiöiden johto oli annettu ulkopuolisten hoidettavaksi, laadunvalvonnan Louis Pelletier piti tiukasti omissa käsissään. Hän kävi säännöllisesti sivuliikkeissä, joskus ilmoittamatta tulostaan etukäteen, otti näytteitä, analysoi ja hioi tuotantoprosessia.

Hän väitti, ettei erityisesti pitänyt matkoista. ”Viihdyn hyvin kotosalla”, hän sanoi anteeksipyytävästi. Hänellä oli sotaveteraaniyhdistyksessä epämääräisiä luottamustehtäviä, joiden tiimoilta hän kävi silloin tällöin Pariisissa, mutta matkoilla ei nähtävästi ollut hänelle kovin suurta merkitystä, sillä kaiken energiansa, ylpeytensä ja taitonsa hän keskitti tehtaaseensa ja ”oman saippuansa” laatuun.

Eniten maailmassa häntä ilahdutti katsella höyryäviä patoja, joiden lämpötilaa työntekijät tarkkailivat ympäri vuorokauden, ja kouruja, joita pitkin saippuaa juoksutettiin muotteihin. Saippuan leikkaaminen tangoiksi ja paloiksi nosti hänelle kyynel silmiin. ”Minä tulen hetkeksi sinun tilallesi”, hän saattoi ilmoittaa tuotantoketjun viimeiselle työntekijälle, vaikka tämä hallitsi hommansa mainiosti. Tehtaan patruuna siis asettui vastapäätä leikkuukonetta, joka työnsi häntä kohti vihreitä saippuatankoja, ja painoi – ei liian kevyesti eikä liian voimakkaasti – niihin Pelletierin leiman, jossa komeili tehtaan siluetti setripuun lehti molemmilla puolillaan. Rouva Pelletier hoiti henkilöstöasiat, huolehti kirjanpidosta, raaka-ainetoimituksista ja siitä, että kuormat lähtivät ajallaan. Herra Pelletier keskittyi pelkäämään tuotantoon. Ei ollut harvinaista, että hän nousi keskellä yötä pyöränsä selkään (autoilua hän ei ollut koskaan kokeillut) ja saapui tehtaalte ottamaan itse näytteitä, joista saattoi keskustella vuoropäällikön kanssa pikkutunneille.

Louisin mielestä Pelletierin tehdas oli tosiasiaassa saanut alkunsa vasta sinä päivänä, jolloin otettiin käyttöön hänen ”Ninoniksi” kastamansa ensimmäinen ”suuri pata”. Hänen mukaansa nimi oli viittaus Niñaan, ensimmäiseen Kristoffer Kolumbuksen kolmesta purjelaivasta. Nimi oli kaiverrettu sammion kylkeen kiinnitettyyn kupariseen tunnuslaattaan. Rouva Pelletier kurtisti kulmiaan, kun mies antoi kaksi vuotta myöhemmin toiselle sammiolle nimeksi ”Castiglione”, sillä sille ei hevillä löytynyt vastinetta Kolumbuksen löytöretkistä. Kolmas sammio ”Paiva” hämmensi hänet lopullisesti. Hän kysyi asiasta Françoisilta, joka oli saanut perheen älykkön roolin, koska oli suorittanut ylioppilaskirjoitukset vuoden etuajassa.

– Ne ovat puolimaailman naisia, äiti. – Ninon de Lenclos on ensimmäinen, Virginia de Castiglione toinen. Paiva taas oli Esther Lachmann -nimisen naisen lempinimi.

Rouva Pelletierin suu loksautti auki.

– Hehän ovat sellaisia...

– Niin, äiti, vahvasti François tynesti, – juuri sellaisia.

– No mutta, Angèle! protestoi herra Pelletier, kun asia otettiin hänen kanssaan puheeksi. – He ovat kurtisaaneja. Minä annoin sammioille sellaiset nimet, koska ne nyt sattuvat olemaan minun sydänpöytäsiäni, ei siinä muuta ole...

– Ne ovat siis huoria.

– No, kyllä sitäkin... Mutta ei se nyt pelkästään siitä johdu...

Rouva Pelletier rakensi mielellään Louisille naistenmiehen mainetta. Se oli arvatenkin hänestä mairittelevaa. Tosiasiassa Louis ei ollut pettänyt rouva Pelletieriä kertaakaan, mutta tämä huomautti aina tilaisuuden tullen miehen täysin tuulesta temmatuista ”hairahduksista”. Tällainen oli esimerkiksi se, että aina kun Louis matkusti Pariisiin ja yöpyi Hôtel de l’Europessa, hän kehui hotellinpitäjä rouva Ducraun vieraanvaraisuutta. Rouva Pelletier kutsui siis aina naista ”mieheni rakastajattareksi” tai lapsille puhuessaan ”isänne rakastajattareksi”. Louis väitti joka kerta vastaan. ”Angèle, rouva Ducrau on varmaan kaksisataavuotias!” hän huomautti. Tässä kohdin vaimolla oli tapana heilauttaa kättään, mikä tarkoitti: ”Katin kontit!”

Nyt rouva Pelletieriä painoi kuitenkin paljon suurempi asia kuin miehen rakastajattaret tai saippuasammioiden nimet: hengissä säilyminen.

Hänen mielestään se oli kaikkea muuta kuin varmaa.

He olivat ohittaneet vasta moskeijan. Matka tehtaalle asti tuntui hänestä täysin ylitsepääsemättömältä.

– Päästä irti, Étienne, minä...

Hän oli aikeissa sanoa ”minä kuolen tähän paikkaan”, mutta ei sanonut, sen verran järkevää hän sentään oli, eikä hän halunnut joutua naurunalaiseksi, kun kadulla tuli kaiken aikaa vastaan tuttuja.

Hän tyytyi hidastamaan vauhtia ja painelemaan nenäliinalla ohi-
moitaan. Meri-ilma pyyhki kaupungin yli keväisen raikkaana, eikä
kukaan hikoillut, ei edes hän. Hän antoi silti pojalleen Étiennele
merkin pysäyttää symbaalejaan kilisyttävä juomakauppias ja osti
lasin tamarindilla maustettua vettä, jonka joi kohtaloonsa alistuneen
näköisenä kuin kyseessä olisi ollut myrkkymalja. Hän ei voinut kuin
kohottaa hieman hattuaan pyyhkiäkseen otsaansa, millään muulla
keinolla hän ei voinut osoittaa, kuinka hirvittävän uupunut hän oli.
Hän pysähtyi uudestaan käsi sydämellä tasatakseen hengitystään.
Étienne kääntyi luomaan sisarensa Hélènen turhautuneen kat-
seen. Tilanteelle ei nyt mahtanut mitään. Lähteminen pois kotoa
oli veitsi, jonka kukin lapsi vuorollaan tuikkasi äitinsä sydámeen.

– Mutta Angèle, meidän pikkuisemme ovat kasvaneet isoiksi, oli
herra Pelletier sanonut, – onhan aivan normaalia, että he muuttavat
pois kotoa...

– Eivät he muuta pois kotoa, Louis, he pakenevat!

Herra Pelletier antoi periksi. Hän ei koskaan lakannut ihmettele-
mästä, kuinka lahjakkaasti hänen vaimonsa venytti logiikan rajoja.

– Mene vain..., huokaisi rouva Pelletier, – älä minusta välitä...

Étienne oli lakannut vastailemasta ja puristi vain kevyesti
äitinsä käsivartta kannustaakseen tätä jatkamaan uupumuksesta
huolimatta. Askel kerrallaan he pääsisivät lopulta perille. Hänen
tehtävänsä oli olla tukena, koska tällä kertaa juuri hän oli syyppää
äidin tuskaan.

Edellisetkin tapaukset olivat vielä tuoreessa muistissa.

Kun François oli kaksi vuotta aikaisemmin kertonut haluavansa
jatkaa opintojaan Pariisissa, rouva Pelletier oli kaatunut pitkin
pituuttaan keittiön laattalattialle.

– Onpa erikoista..., ihmetteli tohtori Doueiri, eikä ihme, sillä
hän ei ollut koskaan hoitanut muuta kuin auringonpistoksia ja

keuhkoputkentulehduksia. Hän oli tyhmänpuoleinen mies, jota potilaiden terveysongelmat hirvittivät, belote-korttipeli oli ainoa asia, jossa hän oli edes kohtalaisen hyvä.

François oli joutunut istumaan äitinsä vuoteen vierellä kokonaisen päivän, kunnes äiti nukahti. Äiti oli ihmetelty, miten poika saattoi olla niin kiittämätön, ja valittanut, että lopulta perhe veisi häneltä hengen. ”Sinäkin vain istut tuppisuuna”, sai myös Louis kuulla.

– École normale supérieure ja vieläpä Pariisissa, onhan se nyt sentään..., herra Pelletier mutisi epämääräisesti mutta hyppäsi sitten sukkelaasti pyöränsä selkään ja ajoi tehtaalle.

Kun rouva Pelletier suostui nousemaan sairaavuoteeltaan, Françoisilla oli edessään lähes edellisen veroinen koettelemus. Hänen piti seurata, kun äiti pakkasi hänen matka-arkkunsä. ”Kun sinä nyt kerran olet päättänyt lähteä...”, äiti jupisi alituisen lajitellessaan ja valikoidessaan vaatepinoja ja ruokavarastoja. Aluksi pakkausoperaatio oli muistuttanut kapioarkun kokoamista, mutta vähitellen hääräily äityi vimmaksi. Rouva Pelletier hermostui pikkuasioista, tömäytteli tavaroita pöydälle, apeuden tilalle astui kiukku. François ei enää ollut aikuistuva lapsi, jonka lähtöön valmistauduttiin murhemielin, vaan kelvoton pojanjulli, joka heitettiin ulos.

Oikeastaan rouva Pelletier tasasi Françoisin kanssa tilejä myös eräästä aikaisemmin sattuneesta tapauksesta. Hän ei ollut antanut anteeksi kirjettä, jonka poika oli kahdeksantoistavuotiaana toukuussa 1941 jättänyt eteisen lipaston päälle. François oli karannut Qastinahinleirille, missä hän oli värväytynyt kenraali Legentilhommein komentamaan Vapaan Ranskan 1. kevyen divisioonan. Omituista kyllä rouva Pelletier oli hyväksynyt ensimmäisen lähdön paremmin. Silloin poika oli lähtenyt sotaan, mikä oli kunniallinen syy, eikä yliopistoon, mihin hän olisi voinut mennä Beirutissakin.

– Ei, äiti, selitti François, – täällä se ei ole mahdollista...

– Totta kai on! Täkäläiset opinahjot eivät vain ole herralle kyllin hienoja!

Kun François oli noussut laivaan mukanaan kaksi täpötäyteen ahdettua matka-arkkua, rouva Pelletier oli ollut tyyni ja vakava. ”Pidäthän huolen itsestäsi?” hän oli kuiskannut Françoisin korvaan. Louis oli pelännyt, että Angèle ei lähtisi laiturilta ennen kuin laiva olisi kadonnut kokonaan näkyvistä, mutta alus oli etääntynyt tuskin lainkaan, kun vaimo jo tarttui häntä käsipuolesta ja sanoi: ”Toivottavasti hän kirjoittaa...”

Rouva Pelletier oli palannut tavanomaisiin puuhiinsa. Pojan lähtö kotoa alkoi tuntua vähemmän viiltävältä, varsinkin kun François sai hyvän alun opinnoissaan – se oli tietynlainen oikeutus tapahtuneelle –, ja rouva Pelletier oli taas ylpeä pojastaan, melkein kuin tämän lähtö ja menestys olisivat olleet hänen itsensä ansiota.

Ei kulunut kauankaan ennen kuin esikoinen Jean ilmoitti vuorostaan, että muuttaisi vaimoineen Beirutista Pariisiin. François oli ollut silloin poissa puolitoista vuotta.

– Ai, sinäkin? kuiskasi Angèle.

Hän vetäytyi makuuhuoneeseen, ei halunnut nähdä ketään, ei edes Jeania.

Aina yhtä tolo tohtori Doueiri suositteli ruokasoodalla höystettyjä jalkakylpyjä. Doueiri on mänttipää, ajatteli Louis, minkä kaikki jo tiesivät.

Angèle ei ollut Pulleron lähdöstä yhtä sydänjuuriaan myöten loukkaantunut kuin oli ollut Françoisin lähdöstä. Jean oli ollut kuu-kausikaupalla onneton ja yritti nyt vain löytää suojavaikan itselleen, kyllä hän sen ymmärsi. Angèle pysytteli makuuhuoneessa vain siksi, ettei halunnut Jeanin luulevan, että oli tämän lähdöstä vähemmän murheissaan kuin Françoisin lähdöstä.

Odotellessaan että vaimo tulisi ulos makuuhuoneesta herra Pelletier oli pysähtynyt kotimatalla Café des Colonneseissa vermuutilla.

Tarjoilija, joka kuunteli baarissa kaiken päivää egyptiläisen Umm Kulthumin lauluja, ehdotti erää backgammonia, koska muita asiakkaita ei ollut.

– Miksipä ei..., Louis sanoi.

Kun herra Pelletieriltä tiedusteltiin, miten Angèle voi, hän vastasi: – Paljon paremmin jo. Vaimo olisi pian taas jalkeilla – tohtori Doueirista huolimatta.

Kukaan ei olisi ottanut lääkäriseksi ketään muuta kuin vanhan tutun Doueirin, vaikka oli vaikea arvioida, kumpi oli vaarallisempi, tohtori vai tauti.

– Varsinainen idiootti..., tarjoilija heitti.

– Ei vaan mänttipää.

– Sama juttu.

Herra Pelletier lopetti pelaamisen.

– Ei se ole sama juttu. Jos jonkin asian selittää kolme kertaa, eikä toinen vielääkään tajua, hän on idiootti. Mutta jos hän kuvittelee tajuavansa asian paremmin kuin sinä itse, olet tekemisissä mänttipään kanssa.

Tarjoilija mutristi hivenen suutaan.

– Jos sen noin esittää, Doueiri on ilman muuta mänttipää.

Pelin päätyttyä Louis joi vermuttinsa loppuun ja mietti. Hän tunsu Angèlen kuin omat taskunsa ja tiesi, että tämä tarvitsisi jonkin tekosyyntä tulla ulos makuuhuoneesta. Louis lähti käymään uudestaan tehtaalla ja palasi kotiin mukanaan kasa juuri maksamiaan laskuja. Angèle avasi kuoret.

– Louis! hän huudahti kauhuissaan. – Älä vain sano, että olet maksanut nämä!

– Minä... Minä yritän peruuttaa maksut, Louis sanoi hämmennyneen näköisenä ja kiiruhti ulos makuuhuoneesta.

Hän palasi tehtaalle (”Voi vietävä”, hän mutisi sotkiessaan pyörällä tehtaalle, ”tämä saisi jo riittää...”), kirjoitti šekin ja repi sen saman tien. Hän pani palaset kirjekuoreen ja kuoren vaimonsa työpöydälle.

Seuraavana päivänä rouva Pelletier palasi tavanomaisiin puuhiinsa.

Jean ja Geneviève lähtivät kahta päivää myöhemmin. ”Pidä huoli itsestäsi”, Angèle kuiskutti Pulleron korvaan. Kun laiva loittoni laiturista, hän tarttui Louisin käsipuoleen ja sanoi: ”Toivottavasti Geneviève kirjoittaa.”

Nyt oli sitten Étienнен vuoro.

Rouva Pelletier pysähtyi taas.

– Indokiinaan! Mutta siellähän käydään sotaa!

Étienne oli selittänyt asian jo tuhat kertaa. Niin, käytiinhän siellä tavallaan sotaa, mutta ei ihan kuitenkaan, miten sen nyt sanoisi?

– Siellä on konflikti, äiti.

– Konfliktia, jossa ihmisiä kuolee, kutsutaan sodaksi.

Angèle niisti pitkään ja nosti katseensa poikaansa. Hän ei olisi myöntänyt sitä edes mestauspölkkyllä, mutta hän oli aina pitänyt Étienneä pojistaan komeimpana. Kysymykset polttelivat hänen huulillaan, mutta kumarista hartioista ja harhailevasta katseesta näki, ettei hän esittäisi niitä. Hän tiesi jo vastaukset.

Indokiina, Étiennen poikaystävä Raymond, kirjeet, joita oli tullut jo kuukausikaupalla...

Kun Étienne oli tuonut Raymondin heille kotiin, Angèle oli sanonut: ”Kyllä minä ymmärrän sinua, niin raamikas kaveri.” Kunpa vain kaikki olisivat kohdelleet Étienneä yhtä ymmärtäväisesti kuin

Uuden historiallisen *Suuri maailma* -sarjan aloitus-osa: perhesaaga, jännäri ja seikkailukertomus

Eletään vuotta 1948. Varakas Pelletierin perhe omistaa Beirutissa menestyvän saippuatehtaan. Perheyrietyksen jatko on vaakalaudalla, sillä jokainen perheen neljästä lapsesta palaa halusta lähteä Libanonista ja elää omaa elämäänsä.

Yksi kerrallaan he kaikkoavat maailmalle. Jean, François sekä pikkusisko Hélène Pariisiin, Étienne Indokiinan sodassa kadonneen rakastettunsa perässä Saigoniin. Jokainen heistä kohtaa todellisuuden, joka on kaukana siitä, mitä he olivat suunnitelleet.

Loistavat vuodet on ihmiskohtaloiden kudelma, johon mahtuu eksootikkaa, rakkautta, intohimoa, petosta ja keinottelua. Ja muutama murha.

Taitava juonenkuljetus, hienot henkilöhahmot, vahva tarina ja historiallisen ajankuvan värikyvyys tekevät romaanista jännittävän ja nautinnollisen elämyksen.

Pierre Lemaitre on yksi Ranskan suosituimpia kirjailijoita, jonka romaaneja on myyty yli 20 maahan. Hänen historiallinen trilogiansa kahden maailmansodan välisestä Ranskasta (*Näkemiin taivaassa*, *Tulen varjot*, *Tuhon lapset*) oli maailmanmenestys. Trilogian aloitusosa *Näkemiin taivaassa* sai ilmestymisvuonnaan Ranskan arvostetun kirjallisuuden alan tunnustuksen, Goncourt-palkinnon ja Prix du Roman France Télévisions -palkinnon. Romaanin pohjalta on tehty myös elokuva.

Loistavat vuodet aloittaa uuden historiallisen *Suuri maailma* -sarjan. Se on myynyt Ranskassa yli 470 000 kpl ja sen oikeudet on myyty 14 maahan. Romaani oli Ranskan kirjakauppiaiden Prix RTL/Lire -palkintoehdokas. Sarjan toinen osa *Vaikeneminen ja vimma* ilmestyy suomeksi keväällä 2024.


minerva

KL 84.2

Kansi: Justine Florio/
Taittopalvelu Yliveto Oy
www.minervakustannus.fi



CNL
CENTRE
NATIONAL
DU LIVRE

ISBN 978-952-375-652-6



9 789523 756526